

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **V. T. N.**, zast. Mgr. Markem Eichlerem, advokátem, se sídlem Nekázanka 888/20, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2025, č. j. OAM-590/ZA-ZA11-HA06-2025, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 12. 2025, č. j. 21 Az 23/2025 - 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a, ani podle § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění do 30. 9. 2025 (dále jen „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobce se proti napadenému rozhodnutí bránil žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji shora uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[3] Městský soud nepřisvědčil žalobnímu tvrzení o tom, že žalovaný vyložil skutkový stav věci nesprávně a v rozporu se skutečností. Poukázal na to, že žalovaný v průběhu správního řízení shromáždil potřebné podklady, přičemž nic nenasvědčuje tomu, že by žalobci hrozilo v zemi jeho původu skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu, které je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany. Týž závěr dovodil městský soud rovněž ve vztahu k možnosti udělení azylu, u něhož je navíc vyžadována příslušnost žadatele k některé z typových skupin podle § 12 písm. b) zákona o azylu nebo zastávání určitých politických názorů, což u žalobce přítomno není. Městský soud ve shodě s žalovaným zdůraznil, že k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce vedly ekonomické důvody (snaha vydělat si finanční prostředky na splacení dluhů v České republice a ve Vietnamu). Současně upozornil na to, že žalobce sice v průběhu

správného řízení své dluhy zmínil, v rámci pohovoru však tuto problematiku dále nerozvedl, a následně v žalobě bez dalších podrobností zmínil svůj strach z věřitelů. Městský soud se rovněž ztotožnil se závěrem žalovaného, že v nynějším případě nelze jako na původce pronásledování ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu nahlížet ani na soukromé osoby - vymahače dluhů, neboť se žalobce v zemi původu neobrátil na příslušné státní orgány s žádostí o pomoc proti pronásledování ze strany těchto osob, ač z podkladů shromážděných žalovaným vyplývá, že vnitrostátní ochranu lze v takových případech ve Vietnamu nalézt.

[4] Městský soud nakonec neshledal důvodnou ani žalobcovu námitku, že mu měl být udělen tzv. humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu, neboť jeho situace nepředstavovala případ hodný zvláštního zřetele podle daného ustanovení. Žalobce je zdravý, svéprávný a v produktivním věku, nadto ve Vietnamu neprobíhá žádná humanitární katastrofa. Ani obavy z dluhů nejsou natolik závažnou skutečností, aby se v žalobcově věci jednalo o případ hodný zvláštního zřetele. Městský soud dodal, že žalovaný se s otázkou existence důvodů hodných zvláštního zřetele řádně vypořádal a problematiku možného udělení humanitárního azylu posoudil ze všech relevantních hledisek.

III.

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhuje jej zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatel má za to, že kasační stížnost je přijatelná, neboť svým významem přesahuje jeho vlastní zájmy. Konkrétně stěžovatel poukazuje na to, že se městský soud odklonil od své dosavadní judikatury i od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu v otázce posouzení požadované intenzity odůvodněného strachu z pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu a rovněž co do požadované intenzity a důkazního břemene na straně žadatele o mezinárodní ochranu ve vztahu k důvodným obavám z hrozby skutečného nebezpečí závažné újmy podle § 14a zákona o azylu.

[7] Stěžovatel dále v kasační stížnosti městskému soudu vytýká, že nedostatečně vypořádal žalobní argumentaci, v níž namítal, že žalovaný řádně nezjistil skutkový stav věci bez důvodných pochybností a došel k nesprávnému závěru, že stěžovatel nesplňuje podmínky pro přiznání některé z forem mezinárodní ochrany. Ač stěžovatel v žalobě uváděl, proč má za to, že podmínky pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany splňuje, městský soud neshledal jeho argumentaci důvodnou a potvrdil závěry nepřezkoumatelného a nezákonného napadeného rozhodnutí, čímž vadou nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti zatížil i napadený rozsudek.

[8] Stěžovatel je přesvědčený o tom, že městský soud nedostatečně posoudil rovněž žalobní námitku směřující proti závěru žalovaného o neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Stěžovatel zdůrazňuje, že si je vědom skutečnosti, že o udělení humanitárního azylu rozhoduje žalovaný na základě správního uvážení, k čemuž obsáhle cituje z judikatury Nejvyššího správního soudu. V souvislosti s tím uvádí, že aby byl soud schopen přezkoumat, zda správní uvážení nevybočilo ze zákonných mezí nebo nebylo zneužito, je správní orgán povinen závěry učiněné užitím správního uvážení řádně odůvodnit. Stěžovatel má za to, že ve správním i soudním řízení vylíčil rozhodné

pokračování

skutečnosti, na jejichž podkladě mu měl žalovaný humanitární azyl udělit, a jestliže tak neučinil, vybočil z mezí správního uvážení. Městský soud přitom pochybil, nezrušil-li z tohoto důvodu napadené rozhodnutí. Uvedenou argumentaci pak podle stěžovatele lze vztáhnout také na otázku nesprávného posouzení věci ve vztahu k doplňkové ochraně podle § 14a zákona o azylu.

IV.

[9] Žalovaný svého práva vyjádřit se k obsahu podané kasační stížnosti nevyužil.

V.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přijatelností kasační stížnosti. Vzhledem k tomu, že v projednávané věci rozhodoval specializovaný samosoudce, v souladu s § 104a s. ř. s. posuzoval, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní stěžovatelovy zájmy. V opačném případě by ji musel odmítnout jako nepřijatelnou.

[11] Kritéria přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, na které lze nyní pro stručnost odkázat. Tato kritéria se přitom uplatní i za platné právní úpravy, která s účinností od 1. 4. 2021 rozšířila okruh případů, v nichž kasační soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28). V souzené věci přitom Nejvyšší správní soud stěžovatelem tvrzené důvody přijatelnosti, které podle obsahu kasační stížnosti spatřuje v tom, že městský soud pochybil při výkladu práva s dopadem do stěžovatelova hmotněprávního postavení a v tom, že nerespektoval ustálenou judikaturu, nedovodil, jak dále vyloží, a proto kasační stížnost k meritornímu přezkumu nepřijal.

[12] Nejvyšší správní soud se především zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Stěžovatel konkrétně městskému soudu vytýká, že nedostatečně vypořádal jeho žalobní argumentaci, v níž namítal, že žalovaný řádně nezjistil skutkový stav věci bez důvodných pochybností a došel k nesprávnému závěru, že stěžovatel nesplňuje podmínky pro přiznání některé z forem mezinárodní ochrany (v žalobě poukazoval zejména na udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu).

[13] Nejvyšší správní soud připomíná, že problematika nepřezkoumatelnosti rozsudku spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí je v jeho ustálené judikatuře bohatě zastoupena (srov. např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, a ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64). Z ní vyplývá, že nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52) nebo v nichž zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné je, aby se správní soud

ve svém rozhodnutí věnoval všem stěžejním námitkám účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33).

[14] Uvedeným požadavkům na přezkoumatelnost rozhodnutí napadený rozsudek vyhovuje. Z jeho odůvodnění je zřejmé, jaký skutkový stav vzal městský soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech a jak se vypořádal s uplatněnými žalobními námitkami (ty městský soud výstižně shrnul v odstavci 20 napadeného rozsudku). Městský soud tedy řádně vypořádal obsah a smysl stěžovatelovy žalobní argumentace.

[15] S ohledem na znění stěžovatelových výtek poukazujících na „*nedostatečné posouzení*“ provedené městským soudem Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která znemožňuje věcný přezkum napadeného rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu

ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017 - 35).

Napadený rozsudek je však plně způsobilý přezkumu.

[16] Vytýká-li stěžovatel městskému soudu i to, že v odůvodnění napadeného rozsudku odkázal na závěry napadeného rozhodnutí, připomíná kasační soud své závěry vyslovené v rozsudku ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, podle kterých za situace, kdy je o určité otázce v odůvodnění rozhodnutí žalovaného pojednáno správně a vyčerpávajícím způsobem, nic nebrání městskému soudu tyto skutkové a právní závěry aprobovat a v podrobnostech na ně odkázat. V posuzované věci přitom městský soud sice vyjádřil souhlas se závěry uvedenými v napadeném rozhodnutí, avšak teprve poté, co se sám věnoval tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a správnosti závěru o neudělení kterékoliv z forem mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud tedy nepřisvědčil stěžovateli ani v tom, že městský soud pouze převzal argumentaci žalovaného a bez dalšího jeho postup aproboval. Uvedené výtky tudíž přijatelnost kasační stížnosti nezakládají.

[17] Stěžovatel dále v kasační stížnosti vyslovuje zcela obecný nesouhlas se závěrem městského soudu, podle něž stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona a doplňkové ochrany podle § 14a citovaného zákona a městskému soudu vytýká, že se při posouzení této otázky odchýlil od své dosavadní judikatury i od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu. Stěžovatel však svůj nesouhlas nikterak blíže neodůvodňuje, zejména nepředkládá argumenty, kterými by rozporoval konkrétní závěry napadeného rozsudku ani neoznačuje konkrétní rozhodnutí správních soudů, s jejichž závěry je napadený rozsudek v rozporu.

[18] S ohledem na to, jakým způsobem stěžovatel formuloval uvedené stížnostní námitky, Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (zde městského) soudu (§ 102 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud tudíž odkazuje na svoji ustálenou judikaturu, z níž plyne, že je „*povolán pouze k přezkumu v rozsahu vymezeném stěžovatelem. Řízení o kasační stížnosti je totiž ovládáno*

pokračování

zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (...).“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2020, č. j. 7 Afs 251/2020 - 29). Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které brojí proti napadenému rozsudku.

[19] Jak již výše Nejvyšší správní soud vyložil, stěžovatel až na jednu výjimku (viz dále odstavec [19] tohoto rozsudku) v kasační stížnosti pouze zcela obecně vyjadřuje svůj nesouhlas se závěrem městského soudu, že žalovaný nepochybil, neudělil-li stěžovateli mezinárodní ochranu ve formě azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona a doplňkové ochrany podle § 14a citovaného zákona. Ve stejné míře obecnosti tudíž Nejvyšší správní soud uvádí, že neshledal, že by se městský soud dopustil při přezkumu napadeného rozhodnutí jakýchkoliv pochybení v otázce neudělení mezinárodní ochrany podle výše citovaných ustanovení zákona o azylu, ani že by jím vyslovené závěry byly v rozporu s ustálenou judikaturou správních soudů či Nejvyššího správního soudu. S úvahami městského soudu se nyní ztotožňuje i Nejvyšší správní soud, nemá jim co vytknout, a proto na ně v podrobnostech odkazuje. Není totiž jeho úlohou opakovat již jednou správně vyřčené (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 6 Afs 93/2018 - 49). To platí tím spíše, pokud se stěžovatel v kasační stížnosti proti jednotlivým závěrům městského soudu konkrétně nikterak nevymezil. Ani tato obecná argumentace tudíž neodůvodňuje přijetí kasační stížnosti k meritornímu posouzení.

[20] Jedinou konkrétnější (avšak nikterak blíže odůvodněnou) stížnostní námitku představuje tvrzení o tom, že městský soud pochybil, pokud nezrušil napadené rozhodnutí z důvodu, že žalovaný při posouzení možnosti udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu vybočil z mezí pro správní uvážení. Tuto námitku však stěžovatel poprvé uplatnil až v řízení o kasační stížnosti, ačkoliv tak mohl učinit již v řízení před městským soudem, neboť mu v tom, nic nebránilo. V žalobě totiž tvrdil pouze to, že bylo povinností žalovaného náležitě odůvodnit své úvahy v otázce udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a jelikož této své povinnosti nedostál, zatížil žalovaný napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Nevytýkal tedy žalovanému vybočení z mezí správní uvážení, ale nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Výše předestřená kasační námitka je proto podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelná a Nejvyšší správní soud se jí proto více nemůže věnovat.

[21] Nejvyšší správní soud proto shrnuje, že městský soud nezatížil napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, nedopustil se pochybení při výkladu hmotného a procesního práva, ani se nedopustil odklonu od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu. Důvody přijatelnosti kasační stížnosti tudíž nejsou v posuzovaném případě dány.

VI.

[22] Kasační stížnost podstatně nepřesahuje stěžovatelovy vlastní zájmy ve smyslu předpokladů její přijatelnosti vyplývajících z usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, a proto ji Nejvyšší správní soud odmítl pro nepřijatelnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[23] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel v tomto řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu jeho nákladů. Procesně úspěšnému žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. dubna 2026

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu